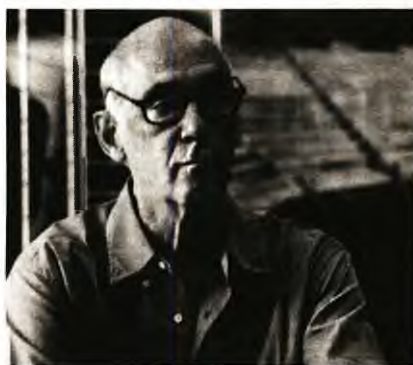

Η κληρονομιά του Χρήστου Λαμπράκη στον Τύπο, την κοινωνία και την πολιτική

Media: ΠΟΝΤΙΚΙ Page: 28 Published at: 17-08-2023
Author: Surface: 593.63 cm² Circulation: 3820
Subjects:

Ελευθερία Κόλλια
Στα χρόνια του Χρήστου Λαμπράκη
Μαρτυρίες και αφηγήσεις για τον Δημοσιογραφικό
Οργανισμό Λαμπράκη 1957-2017
Εκδόσεις: Πατάκη
Σελ.: 768

Η κληρονομιά του Χρήστου Λαμπράκη στον Τύπο, την κοινωνία και την πολιτική

Γράφει ο Ξενοφών Α. Μπρουντζάκης

Ο Χρήστος Λαμπράκης, σε αντίθεση με τις εφημερίδες του, δεν υπήρξε ως πρόσωπο ιδιαίτερα δημοφιλής. Αυτό, ωστόσο, είναι απολύτως φυσιολογικό

σε μια χώρα σαν την Ελλάδα και για έναν λαό σαν τον ελληνικό, όπου η αστική τάξη δεν ευδοκίμησε, δεν «έπιασε η παραστιά της στάχτη» και η αστική συμπεριφορά δεν τύχανε μεγάλης εκτιμήσεως. Και ο Λαμπράκης υπήρξε ένας αστός που μιλούσε λίγο, ήταν ευγενής, απευθυνόταν στους συνομιλητές του στον πληθυντικό από ανατροφή και όχι από επιτήδευση. Διέθετε, θα 'λεγε κανείς, όλα εκείνα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που ήταν αρκετά για να καταστεί αντιπαθές πρόσωπο – σύμφωνα με τα εγχώρια ήθη και την αντίληψη της λαϊκότητας που κυριαρχεί στην ελληνική κοινωνία. Με δυο λόγια, η παράδοση της ευγένειας δεν βρήκε πρόσφορο έδαφος στο νεοελληνικό κράτος.

Θα επεσήμανε κανείς πως η προσωπικότητα του Λαμπράκη, σε συνδυασμό με τη δημοφιλία των εντύπων του, συνιστούσε μίαν αντίφαση. Εδώ, ωστόσο, εκφράζεται η ιδιαιτερότητα του ανθρώπου ο οποίος σε ηλικία μόλις 23 ετών εκλήθη να αναλάβει ένα ιστορικό συγκρότημα που από το 1922 βρισκόταν στο επίκεντρο των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων παρακολουθώντας την ιστορία της χώρας κάθε μέρα με την αφρόκρεμα των δημοσιογράφων και των ανθρώπων του πνεύματος, της τέχνης και του πολιτισμού. Οι εφημερίδες του Λαμπράκη κυριάρχησαν στην πολιτική ιστορία της χώρας πέραν από κάποιες αμφιλεγόμενες στιγμές, και σε ένα ιδιαίτερα ρευστό πολιτικό περιβάλλον καθόρισαν τον ελληνικό Τύπο προσδίδοντάς του μίαν ευρωπαϊκή φινέτσα που το δίχως άλλο κατά μεγάλο μέρος οφείλεται στον ίδιο τον Χρήστο Λαμπράκη που διέυθυνε ως μάστρος μια καλοκουρδισμένη ορχήστρα, αφήνοντας ένα κατά γενική ομολογία ποιοτικό αποτύπωμα στον Τύπο. Οι εφημερίδες «Το Βήμα» και «Τα Νέα» έχαιραν της γενικότερης εκτιμήσεως του πλέον καλλιεργημένου κοινού της χώρας και όχι μόνο. Η ξεχωριστή καλλιέργεια του Λαμπράκη αποτυπωνόταν στην καθοριστικής σημασίας επιλογή του στελεχιακού δυναμικού του Συγκροτήματος.

Εδώ ας μου επιτραπεί να σημειώσω, παρά τις αλματώδεις αλλαγές που επέφερε η τεχνολογία της ψηφιακής πλέον εποχής, ότι, με αφορμή αυτό το βιβλίο, μοιραία οδηγούμαστε σε κάποιες συγκρίσεις των ανθρώπων του Τύπου τού τότε και του σήμερα, τόσο στο επίπεδο ιδιοκτησίας, αντίληψης και διαχείρισης του μέσου, όσο και των δη-

μοσιογράφων. Οι διαφορές είναι συντριπτικές, παρά το γεγονός ότι ακόμα και σήμερα υπάρχουν δημοσιογράφοι του παλιού κόσμου που μας συνδέουν με την αντίληψη της δημοσιογραφίας που πλέον αποτελεί παρελθόν αλλά και των ανθρώπων σαν τον Λαμπράκη, που εξέλειψαν. Με μια λέξη, μαζί τους εξέλειψε και το ζητούμενο της καλλιέργειας, της γλωσσικής έγνοιας, της δημοσιογραφικής ευπρέπειας και δεοντολογίας. Η είδηση πλέον προσφέρεται ως επί το πλείστον δίχως περιεχόμενο από ανθρώπους δίχως περιεχόμενο. Όλα γίνονται ο καθρέφτης μας.

Ο πολυσέλιδος αυτός τόμος μεγάλου σχήματος φιλοτεχνεί την πολύπλοκη προσωπικότητα του Λαμπράκη, ενός ανθρώπου μονήρους, θα λέγαμε, που δεν νοιαζόταν να κερδίσει την ευρύτερη συμπάθεια, ούτε γοητευόταν από τα φώτα της δημοσιότητας. Αυτή του, θαρρώ, η χαρακτηριστική ιδιαιτερότητα, αλλά και η σαφής πολιτική δύναμη του Συγκροτήματος να επηρεάζει καθοριστικά τις εξελίξεις, έδωσε τροφή στη λαϊκή φαντασία που δημιούργησε διάφορες σκοτεινές εκδοχές για την προσωπικότητά του, σε σημείο που πίσω από κάθε πολιτικό συμβάν να ανακαλύπτεται ο Χρήστος Λαμπράκης...

Το βιβλίο αυτό έχει ιδιαίτερη βαρύτητα, καθώς εξήντα συνεργάτες του, τόσο στο «Βήμα» όσο και στα «Νέα», ταυτόχρονα με τις αποκαλυπτικές μαρτυρίες συγγενικών του προσώπων, ανατέμνουν πτυχές της πολυσύνθετης προσωπικότητάς του, ξεκινώντας από τον Γιάννη Μαρίνο, έναν μαχόμενο δημοσιογράφο που εργαζόταν στο Συγκρότημα από το 1953, μερικά χρόνια πριν αναλάβει τη διεύθυνσή του ο Χρήστος Λαμπράκης μετά τον αιφνίδιο θάνατο του πατέρα του και ιδρυτή του Συγκροτήματος. Εξήντα σημαντικές προσωπικότητες – που πολλοί από αυτούς διακρίθηκαν και σε άλλους τομείς – γράφουν για τις εντυπώσεις τους από τη συνεργασία μαζί του, ενώ ταυτόχρονα χαρίζουν στον αναγνώστη μια πλήρη εικόνα των διάφορων εποχών και των κυριότερων γεγονότων που τις σφράγισαν.

Πρόκειται για σημαντική μαρτυρία όχι μόνο για τους ανθρώπους του Τύπου, αλλά ευρύτερα για κάθε φιλομαθή αναγνώστη, καθώς πίσω από την προσωπικότητα του θρυλικού εκδότη αναδεικνύεται η ιστορία μιας σημαντικής περιόδου που καθόρισε το σήμερα και το μέλλον μας. Η εργασία αυτή της δημοσιογράφου Ελευθερίας Κόλλια εγγράφεται ως μια σημαντική παρακαταθήκη στην ιστορία του Τύπου στη χώρα μας και όχι μόνο.